

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **L. M.**
bytem
zastoupena JUDr. Emilem Flegelem
advokátem se sídlem K Chaloupkám 33170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2019, č. j. JMK 58545/2019,
sp. zn. S-JMK 136223/2018/OD/Kš

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Jeho řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 13 km/h. Krajský soud musel v návaznosti na žalobní námitky posoudit, (1) zda správní orgány vyvinuly dostačenou snahu ke zjištění totožnosti řidiče vozidla žalobkyně; (2) zda měly povinnost věnovat se

posouzení materiální stránky přestupku a zda ji splnily; (3) zda řádně odůvodnily výši sankce a (4) zda žalovaný nepochybil při změně části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Policie oznámila městskému úřadu, že dne 14. 5. 2017 v 3:00 hod neznámý řidič vozidla provozovaného žalobkyní překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Na ulici Bratislavská v Hustopečích jel rychlostí 63 km/h.
3. Na výzvu Městského úřadu Hustopeče („městský úřad“) ze dne 22. 5. 2017 k zaplacení pokuty ve výši 700 Kč nebo sdělení totožnosti řidiče svého vozidla žalobkyně sdělila, že její vozidlo v době spáchání přestupku řídil pan P. K., nar., bytem
4. Městský úřad uvedeného řidiče nekontaktoval. Správní spis obsahuje záznam ze dne 15. 8. 2017, podle kterého je městskému úřadu z úřední činnosti známo, že dotyčného nelze dohledat a nedaří se mu doručovat. Stejnou osobu označili provozovatelé vozidel nejméně v deseti dalších řízeních o dopravním přestupku vedených městským úřadem nebo jinými místně příslušnými správními orgány. Městský úřad v tomto záznamu uvedl konkrétní spisové značky dvanácti takových řízení. Následně věc podezření z přestupku vůči nezjištěnému řidiči odložil.
5. Dne 18. 10. 2017 příkazem o uložení pokuty ve výši 1.500 Kč zahájil řízení vůči žalobkyni. Podle městského úřadu nezajistila, aby při užití jejího vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích podle § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Žalobkyně proti příkazu podala odpor. Městský úřad proto pokračoval v řízení. Žalobkyni vyzval k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí a provedení dokazování mimo ústní jednání dne 11. 6. 2018. Žalobkyně se nedostavila.
6. Následným rozhodnutím ze dne 10. 7. 2018, č. j. MUH/48927/18/125 („rozhodnutí městského úřadu“) městský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné poukázal na to, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobkyní sdělený řidič je „osobou nekontaktní a nedohledatelnou, neboť se jí nedaří doručovat.“ Za řidiče vozidla byl označen nejméně v deseti dalších správních řízeních. Proto jej městský úřad nevyzval k podání vysvětlení.
7. Žalobkyně se proti rozhodnutí městského úřadu odvolala. Namítala mimo jiné to, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku; že správní orgán nezákonně určil výši pokuty, protože nepřihlédl k zákonem taxativně stanoveným kritériím; a že neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku; a chybně uvádí, že sdělená osoba je nekontaktní a nedohledatelná. K odvolání žalobkyně doložila oznámení Městského úřadu Kolín ze dne 25. 7. 2017 o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení pana P. K. spolu s výpisem bodového hodnocení tohoto řidiče. Plyne z něj, že v období od května 2016 do června 2017 se dopustil šesti přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti [§ 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu].
8. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 4. 2019, č. j. JMK 58545/2019 („rozhodnutí žalovaného“) rozhodnutí městského úřadu v části odůvodnění změnil tak, že ve vztahu k tvrzenému řidiči na straně 3 část věty „je osobou nekontaktní a nedohledatelnou, neboť se jí nedaří doručovat“ nahradil slovy „je účelově sdělovanou osobou a další úkony

směřující ke snaze i potrestání tohoto patrně nastrčeného řidiče jsou ne hospodárné.“ Ve zbytku rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

9. K osobě pana K. žalovaný uvedl, že z úřední činnosti ví, že dotyčného účelově označují za řidiče i provozovatele v řízeních u jiných místně a věcně příslušných správních orgánů. Žalovaný doplnil podklady rozhodnutí o předvolání pana K. k podání vysvětlení v rámci jiného řízení ze září 2016. Na toto předvolání dotyčný reagoval dopisem v němčině podaným na poště v Praze. Následovala výzva příslušného správního orgánu k odstranění vad, na kterou pan P. K. reagoval dopisem v češtině s textem bez diakritiky: „Sdělení: vozidlo se značkou ridil ja.“ Správní orgán jej poté informoval, že neprochází evidencí obyvatel a správnímu orgánu je z úřední činnosti známo, že byl jako řidič hlášen ve vícero případech u jiných správních orgánů. Z toho důvodu měl správní orgán pochybnosti o jeho osobě. Vyzval jej proto k doložení úředně ověřeného podpisu. Na tuto výzvu již pan K. nereagoval. V předmětném řízení příslušný správní orgán věc odložil.
10. Z těchto skutečností žalovaný dovozuje, že pan K. je „účelově sdělený cizinec“. Městský úřad podle žalovaného postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Odpovídajícím způsobem poukázal na stávající zkušenosti s obstrukčními postupy v kontextu specifických okolností případu žalobkyně. Spočívají v označení cizince, jemuž se na uvedenou adresu nedá doručovat (případně pouze fikcí vhozením do schránky), a který se správními orgány komunikuje perfektní češtinou. Případné další úkony směrem k potrestání uvedeného řidiče by podle žalovaného byly ne hospodárné. Sdělení dotyčného řidiče je pouze procesní obstrukcí.
11. K dalším odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že v řízení o přestupku provozovatele vozidla správní orgán nemusí zkoumat materiální stránku přestupku, pokud uvede, k jakému porušení došlo. Prokázání zavinění nutné není. K výši pokuty uvedl, že správní orgán neshledal žádné přitěžující okolnosti, které by měly vliv na výši sankce. Pokuta ve výši 1.500 Kč je proto zcela přiměřená a dostatečně zdůvodněná.

III. Obsah žaloby

12. Žalobkyně předně namítá, že žalovaný nezkoumal materiální znak přestupku. Namísto toho ve svém rozhodnutí neprávne uvedl, že v řízení o přestupku provozovatele vozidla nemusí zkoumat společenskou škodlivost. Ve skutečnosti žalovaný nemusí zkoumat pouze zavinění. Zkoumání materiálního znaku přestupku zákon nevylučuje.
13. Stěžejní námitka se týká toho, že tu nebyly zákonné podmínky pro zahájení řízení se žalobkyní coby provozovatelkou vozidla. Žalobkyně na výzvu městskému úřadu sdělila totožnost řidiče jejího vozidla v rozhodné době. Městský úřad však nepodnikl žádné kroky k jeho kontaktování. Uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že dotyčný je osobou nekontaktní a nedohledatelnou a nedaří se mu doručovat. V odvolání žalobkyně namítala, že uvedený řidič prokazatelně je kontaktní. Doložila oznámení, že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení. Nejméně v šesti případech byl pravomocně uznán vinným za přestupek. Je proto zřejmé, že správní orgány v jiných řízeních neměly s doručováním této osobě problém. Městský úřad ho však ani nezkusil obeslat. Tím ale nesplnil podmínky k zahájení řízení se žalobkyní.
14. Žalovaný ve svém rozhodnutí změnil část odůvodnění rozhodnutí městského úřadu. Uvedeného řidiče již neoznačil za nekontaktního. Podle žalovaného však z podkladů rozhodnutí plyne obstrukční postup žalobkyně. Žádné podklady, které by dokládaly, že

skutečně jde o obstrukci, však nepředložil. Doplnil podklady z jediného správního řízení vedeného Městským úřadem Židlochovice, v rámci něhož úřad výzvu k podání vysvětlení dotyčného doručil a ten na ní reagoval nejprve německy a poté lámanou češtinou bez diakritiky. Není tak jasné, z čeho žalovaný usuzuje, že se jedná o účelově sdělovanou osobu a že další úkony směrem k jeho potrestání by byly ne hospodárné.

15. Podle žalobkyně žalovaný pochybil i tím, že nepřipustným způsobem změnil odůvodnění rozhodnutí městského úřadu. Žalovaný změnil výrok rozhodnutí městského úřadu o tom, co je mu známo z úřední činnosti. To ale může vědět pouze dotyčný správní orgán, ne žalovaný. Pokud bylo odůvodnění městského úřadu podle žalovaného nesprávné, je rozhodnutí městského úřadu nepřezkoumatelné a žalovaný jej měl zrušit a ne změnit. Žalovaný může měnit pouze drobné vady rozhodnutí, nikoliv zásadním způsobem měnit jeho klíčovou pasáž.
16. V poslední žalobní námitce žalobkyně napadá uloženou sankci, jejíž výši městský úřad řádně neodůvodnil. Pouze obecně uvedl, že přihlédl k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Zároveň ale neuvedl, jaké okolnosti a jakým způsobem posuzoval. V podaném odvolání žalobkyně namítala, že při uložení sankce městský úřad nepřihlédl k zákonem stanoveným kritériím. Žalovaný ale tuto námitku nevypořádal. Uvedl pouze, že sankci považuje za přiměřenou a dostatečně odůvodněnou.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný s námitkami nesouhlasí. Městský úřad se výslovně nezabýval materiální stránkou přestupku, protože předmětem řízení byl přestupek provozovatele vozidla. Sdělení totožnosti řidiče žalobkyní bylo účelové. Snaha správního orgánu jej kontaktovat by byla zbytečná. Odůvodnění rozhodnutí městského úřadu žalovaný změnil v souladu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek. Proto žalovaný může korigovat odůvodnění podřízeného správního orgánu. Uložená sankce odpovídá zákonu. Její výše je přiměřená a dostatečně odůvodněná.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 s. ř. s., protože s tím oba účastníci řízení souhlasili.
19. V průběhu řízení před krajským soudem došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
20. Žaloba *není důvodná*.

a. Posuzování materiální stránky přestupku provozovatele vozidla

21. Žalovaný nemá pravdu, že v případě přestupku provozovatele vozidla není potřeba zkoumat materiální znak přestupku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26: „Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nevylučuje potřebu posouzení materiálního znaku přestupku. Prostor pro jeho posouzení je však, s ohledem na nemožnost zhodnocení jednání řidiče, skutečně omezen“ (viz bod 35).

Shodu s prvopisem potvrzuje:

22. Z rozhodnutí městského úřadu však plyne, že se materiálním znakem přestupku zabýval. Ztotožnil se se závěry judikatury, podle nichž jednání označené zákonem jako přestupek běžně naplňuje rovněž materiální znak přestupku. V případě ohrožovacích přestupků postačuje vytvoření potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým následkům. Protože žalobkyně v prvostupňovém řízení žádné konkrétní námitky vůči naplnění materiální stránky přestupku nevznesla, neměl městský úřad povinnost zvláště se touto otázkou zabývat. Žádná zjevná okolnost, která by společenskou škodlivost jednání žalobkyně vylučovala, totiž nenastala, ani ji žalobkyně netvrdila.

23. Tato žalobní námitka tak není důvodná.

b. Povinnost správního orgánu pokusit se zjistit totožnost řidiče vozidla

24. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná přestupek provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45).

25. Dříve než správní orgán zahájí řízení o přestupku s provozovatelem vozidla, má povinnost pokusit se zjistit skutečného pachatele přestupku. Prvním krokem, který za tímto účelem musí podniknout, je poučení provozovatele vozidla o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče [§ 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu]. V závislosti na reakci provozovatele může být toto poučení jediným krokem, který správní orgány budou muset učinit před vyvozením odpovědnosti provozovatele.

26. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud upozornil, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla (...) zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“

27. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře také poukazuje na to, že je třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, který měl spáchat přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro shledání odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44).

28. Podle judikatury po správních orgánech nelze požadovat, aby učinily další nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče například v situaci, ve které provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21); dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.); pokud žalobce označil za

řidiče osobu, která se vyskytuje jako údajný řidič v obdobných případech opakovaně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29),

29. Z uvedeného vyplývá, že *v určitých případech i přes označení osoby řidiče provozovatelem vozidla správní orgány nebudou muset podnikat žádné další kroky směrem ke kontaktování tvrzeného řidiče*. Tyto případy mají většinou společné to, že za označením totožnosti řidiče vozidla provozovatelem se skrývá zřejmá obstrukční praktika. Její podstata spočívá v tom, že provozovatel označí za řidiče jeho vozidla osobu, která s největší pravděpodobností řidičem nebyla, nicméně s ohledem na svou obtížnou dosažitelnost (často se totiž jedná o cizince) má potenciál významnou měrou prodloužit a učinit nevhodným případné přestupkové řízení vedené proti ní. V takové situaci ale musí správní orgán zdůvodnit, že právě o takový případ jde. Vycházet přitom může zejména z vlastních zkušeností získaných v rámci jeho správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44).
30. Krajský soud má za to, že správní orgány obou stupňů dostatečně přesvědčivě zdůvodnily, že označení pana P. K. za řidiče vozidla žalobkyně, vedla pouze snaha o obstrukci.
31. Správní spis městského úřadu obsahuje úřední záznam s uvedením dvanácti spisových značek konkrétních řízení (vedených převážně v roce 2016), ve kterých různí provozovatelé označili za řidiče jejich vozidel P. K. Již tato skutečnost, kterou navíc žalobkyně nikdy nezpochybňovala, sama o sobě představuje významnou indicii, že dotyčná osoba ve skutečnosti auto žalobkyně neřídila. Žalobkyně v podaném odvolání a následně v žalobě zpochybňuje toliko skutečnost, že se jedná o osobu, které se nedaří doručovat. Tento chybný skutkový závěr městského úřadu však dostatečně korigoval žalovaný. Ten do spisu doplnil ukázkou procesního postupu jiného prvostupňového správního orgánu, kterému se sice podařilo panu K. doručovat písemnosti, na které dokonce reagoval, ale ani to ve výsledku nevedlo k jeho potrestání. Z těchto písemností však vyplývají opodstatněné pochybnosti příslušného správního úřadu o tom, kdo předmětná podání jeho jménem učinil. Dotyčná osoba totiž se správním orgánem komunikovala pouze do doby, než požadoval její úředně ověřený podpis. Správní orgán zde poukazoval také na to, že P. K. byl hlášeným řidičem ve vícero případech u jiných správních orgánů.
32. Žalovaný sice do spisu doplnil písemnosti pouze z jednoho správního řízení. Krajský soud to však vnímá jako demonstraci toho, že i přes značnou snahu příslušného správního orgánu zjistit totožnost řidiče vozidla se to v daném případě nepovedlo. Správní orgán to navíc kromě zvýšených nákladů na doručování do zahraničí stálo prodloužení řízení o téměř čtyři měsíce. Tato konkrétní zkušenost - ve spojení s tím, že správní orgány ze své úřední činnosti ví, že P. K. uvádějí různí provozovatelé vozidel napříč ČR - dostatečně dokládá, že případná snaha městského úřadu kontaktovat pana K., by s největší pravděpodobností nevedla k jeho nalezení a usvědčení. *Žalobkyně jej jako řidiče označila pouze ve snaze protáhnout správní řízení a případně dosáhnout promlčení její odpovědnosti za přestupek*. Bylo by proto formalistické požadovat po městském úřadu, aby přes své dřívější zkušenosti, jakož i zkušenosti dalších místně příslušných správních orgánů, vynaložil snahu směrem k ověření, zda vozidlo žalobkyně v době spáchání přestupku řídil jí tvrzený řidič.

33. Pokud tedy žalobkyně namítá, že tu nebyly zákonné podmínky pro zahájení řízení se žalobkyní coby provozovatelkou vozidla, činí tak nedůvodně.

c. Změna odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím správním orgánem

34. Ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád připouští možnost změny rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem, pokud žádnému účastníkovi nehrozí újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.
35. Citované ustanovení nevylučuje, aby odvolací správní orgán napravit určité vady prvostupňového rozhodnutí. Judikatura potvrzuje, že odvolací orgán může prvostupňové rozhodnutí doplňovat o další důvody, či je změnit. Jak co do výroku, tak do odůvodnění. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů totiž tvoří jeden celek. Proto odvolací může nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, že prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40, bod 18). Žalobci lze dát obecně za pravdu, že změnu části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí lze provést, pouze pokud nejde o změnu zásadního charakteru. V opačném případě by hrozilo, že odvolací správní orgán tím účastníku řízení nepřípustně odejme jednu instanci.
36. Krajský soud se však s žalobcem rozchází v náhledu na to, zda změna části odůvodnění, kterou provedl žalovaný, byla natolik zásadního charakteru, že jejím provedením jej žalovaný zkrátí na možnosti odvolat se.
37. Změna odůvodnění se týkala důvodů, proč správní orgány nepodnikly další kroky za účelem kontaktování tvrzeného řidiče. Zatímco městský úřad poukazoval na jeho nekontaktnost, žalovaný zdůraznil, že sdělování dotyčného řidiče je účelovým krokem a v případě jiných řízení další kroky správních orgánů nevedly k jeho potrestání. Ač se konkrétní důvody, pro které podle správních orgánů nebylo na místě tvrzeného řidiče kontaktovat, částečně liší, jejich podstata je stejná – městský úřad i žalovaný v řízení shodně uvádí, že žalobkyně ve skutečnosti nesplnila svou povinnost označit řidiče vozidla, který měl spáchat přestupek, ale jde z její strany pouze o obstrukční postup. Oba správní orgány tedy dospěly ke stejnému závěru, že tu jsou podmínky pro vyvození odpovědnosti žalobkyně, aniž by bylo potřeba vyvinout další snahu směrem ke zjištění totožnosti řidiče. To, že k tomuto závěru dospěly na základě částečně odlišných skutkových zjištění, není podle krajského soudu zásadní. Změna odůvodnění provedená žalovaným totiž neměla vliv na zákonnost a věcnou správnost výroku rozhodnutí městského úřadu.
38. Námitka žalobkyně, že žalovaný změnil rozhodnutí městského úřadu nezákonně, proto není důvodná.

d. Zdůvodnění výše sankce

39. Za předmětný přestupek lze uložit pokutu ve výši 1.500 až 2.500 Kč [§ 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu]. Městský úřad uložil žalobkyni pokutu ve výši 1.500 Kč, tedy v nejnižší možné sazbě. Zdůvodnil to tím, že nenašel žádné přitěžující okolnosti a že se žalobkyně dopustila přestupku poprvé.
40. Pokud správní orgán ukládá nejnižší možnou pokutu, považuje krajský soud takové odůvodnění za dostačující. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30, na který odkazuje žalobkyně, nemá v kontextu této věci relevanci.

Nejvyšší správní soud správnímu orgánu vytýkal, že opomněl přihlídnout k zákonným kritériím pro uložení pokuty, jakou jsou závažnost přestupku, způsob a okolnosti jeho spáchání nebo jeho následků. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem však správní orgán neuložil pokutu na spodní hranici zákonné sazby ale v její polovině. A z odůvodnění jeho rozhodnutí vůbec nebylo patrné proč.

41. V případě žalobkyně naopak městský úřad nemohl uložit nižší pokutu. Ledaže by shledal důvod pro její mimořádné snížení podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Jde však o zcela standardní případ přestupkového jednání. Ani sama žalobkyně neuvádí žádné okolnosti, pro které by správní orgán měl k mimořádnému snížení pokuty přistoupit. Zdůvodnění uložení pokuty je proto dostačující.
42. Ani námitka vůči zdůvodnění výše sankce tak není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 19. května 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce